

har endog tidligere hævdet, at det at yde Prioritetslaan egentlig var noget, der laa ved Siden af Sparekassernes Opgave, det kunde man lade Kreditforeningerne om. Jeg giver denne Betragtning Ret, for saa vidt man gaar tilbage til Tidspunktet omkring 1895—96, da Kurserne for $3\frac{1}{2}$ pCt.s Laan var '96—97—98, men anderledes stiller Forholdet sig, naar et 4 pCt.s Laan kun kan faas til en Kurs af 92—93, og endnu værre bliver det, naar man, som i Øjeblikket, ikke en Gang kan faa et $4\frac{1}{2}$ pCt.s Laan til denne Kurs, men kun til en Kurs, der ligger omkring ved 90—91. Jeg har tidligere oplyst, at Pengene nu for Tiden vandrer bort fra Sparekasserne og over i Bankerne. Tidligere har Sparekasserne haft noget over Halvdelen af den Indlaansmasse, der findes i vore Pengeinstitutter, men nu er dette Forhold byttet om, nu er det Bankerne, der har den større Del, og dette Forhold vil efter min Mening ikke blive ændret ved de Love, vi her behandler.

Naar man nu tager disse Forhold, som de foreligger, uden at komme ind paa en nærmere Undersøgelse af, hvorfor de er, som de er — og det er efter min Mening ikke nødvendigt —, siger jeg: Kan Lovgivningsmagten saa i dette Øjeblik nøjes med at gaa ad de betraadte Baner med Hensyn til en Lovgivning om vore Pengeinstitutter, eller maa den ikke tage nye Tanker op til Overvejelse og søge, om det er muligt at give dem Form i de Love, vi her behandler. Og her er det, jeg vil henstille, at der i Bankloven indsættes en lignende Bestemmelse som den, der findes i Sparekasseloven om, at Sparekasser skal udlaane et vist Beløb mod Prioritet i Købstads- og Landejendomme. Naar nu Bankerne faar ikke blot de Retigheder, de har, men ogsaa en Del nye, burde de ogsaa forpligtes til at udlaane et vist Beløb af de Indskud, de modtager paa Kontrabog, mod Pant i Købstads- og Landejendomme. Man vil maaske sige, at der staar ikke i Loven om Sparekasser, at de har Pligt til at udlaane et vist Beløb mod Pant i Købstads- og Landejendomme. Det er rigtigt, men der staar, at de kun maa udlaane et vist Beløb mod Kaution, og Lovforslaget tager Sigte paa at vanskeliggøre, ja vel endog umuliggøre Vekselsætningen for Sparekasserne. Det praktiske Resultat bliver derfor, at de har en Pligt til at anbringe et vist Beløb mod Pant i Land- og Købstadsejendomme. Naar nu Forholdet er dette — og det kan man bestemt vide i Øjeblikket —, at det

i Fremtiden vil blive vanskeligere for Sparekasserne at tilfredsstille Begæringer om Prioritetslaan, var det saa ikke betimeligt at tage dette under Overvejelse og søge at gøre Mulighederne lidt gunstigere for dem, der skal søge Laan, thi det er saa vist haarde Vilkaar, der venter dem i Øjeblikket. Jeg tillader mig, som jeg alt har bemærket, at mene, at Staten ikke staar helt uden Ansvar i dette Forhold, og Statens Ansvar bliver ikke mindre, hvis der, som det forlyder i disse Dage, skal oprettes en Laanekasse med 5 pCt.s Kasseobligationer til at yde Laan til Kommunerne. Thi det siger sig selv, at det at aabne for en Serie 5 pCt.s Kasseobligationer vil yderligere trykke Kursen ned for alle de bestaaende Kreditforeningsserier og for alle de i Omløb værende Kasseobligationer. Jeg tillader mig indtil videre at tro, at Staten ikke vil medvirke til Aabningen af en Serie med saa høj en Rente.

Medens jeg omtaler vore Kreditforeningspapirer — og disses Kurser er jo i høj Grad bestemmende for Pengeinstitutternes Evne til at tilfredsstille Begæret efter Laan —, maa jeg maaske gøre en Bemærkning om den Mængde Kreditforeningspapirer, der for Tiden er i Udlandet. Vi ser undertiden fremhævet af Folk, som nu mener at have Interesse i at fremstille vore Finansforhold paa den mest ugunstige Maade, at vore Kreditforeningspapirer for den væsentligste Dels Vedkommende flyder omkring i Udlandet. Dette er ganske urigtigt, og jeg tror, vi staar os ved her at bringe Tingene paa deres rette Plads. Saa vidt det er muligt at opgøre det, er der udlaant saadant noget som 1,700 Mill. Kr. i Kreditforeningsobligationer, og af disse findes paa Udlandets Hænder i dette Øjeblik mellem 300 og 350 Millioner. Vi kommer altsaa Sandheden nærmere ved at sige, at omtrent en Femtedel af vore Kreditforeningspapirer findes paa udenlandske Hænder. Naar jeg ser paa dette Forhold og ser paa Kursen paa et Nabolands Mønt i Øjeblikket, kommer jeg uvilkaarligt til at tænke: Mon det ikke i Øjeblikket vilde være en meget god Forretning at søge at faa en Del af disse Obligationer tilbage paa danske Hænder, og den Tanke vil jeg tillade mig at henstille til Overvejelse af vore Finansmænd. Hvis man har Penge til at laane ud til forskellige Øjemed, og hvis de fornødne Penge kan forskaffes, er jeg overbevist om, at der i Øjeblikket kunde indtjenes betydelige Be-